

σπουδαία, δὲν εἶνε ὅμως τόσον ἀναγκαία καὶ ἀπαραίτητος διὰ τὴν οἰκονομίαν, ὅσον ἡ διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἐξέτασις, διότι αὐτὴ περιορίζεται εἰς τὸ νὰ μᾶς δείξῃ, ἂν τὸ ὕδωρ ᾖ βαρὺ ἢ ἐλαφρὸν, ἢ ᾖ μολυσμένον διὰ βρωμερῶν ἀερίων. Καὶ ἐὰν μὲν περιέχῃ δυσώδη αἲρια, μία σταγὼν ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ καθαροῦ ἀργύρου θρῖνει μετὰ τὴν ἐξάτμισιν μέλαινα κηλίδα, ἐὰν δὲ ᾖ λιαν βαρῦ, θολοῦται καὶ λαμβάνει γαλακτοειδὲς χροῖμα, ἀφ' οὗ ἐπὶ θρυμνιστὸν χρόνον ἐμφυσήσωμεν εἰς αὐτὸ ἀέρα διὰ καλάμης ἢ στελέχους πτεροῦ.

Νομίζομεν ὅτι ἀκούοσι ταῦτα σήμερον περὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου θέματος, καίτοι πολὺ περισσότερα ἔπρεπε νὰ γράψωμεν καὶ νὰ μὴ περιορισθῶμεν τρόπον τινὰ εἰς τὰ τοσαύτως καὶ βεβαίως πολὺ καλλίτερον ὑπ' ἄλλων λεγόμενα. Εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τυχόν μᾶς κάμει τὴν παρατήρησιν ταύτην δὲν ἔχομεν ἄλλο τι ν' ἀπαντήσωμεν ἢ ὅτι σοφός τις πρόγονος ἡμῶν ἀπήνησεν εἰς τὸν κατηγορήσαντα αὐτόν, ὅτι πάντοτε ὁμίλει „τὰ αὐτὰ πράγματα“ — „οὐ μόνον τὰ αὐτὰ ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν“, εἶχεν εἰπεῖ οὗτος, καὶ εἶχε δίκαιον. Ἴσως ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τόσον δίκαιον, ὅσον ἐκεῖνος καὶ δι' αὐτὸ ὑποσχόμενοι προσεχῶς πλείτερον ἀναγγέλλομεν, ὅτι τότε θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ γάλακτος.

Φιλόμολποι σαῦραι. Ὡς φαίνεται ὅλος ἀδίκως ἐθεώρουν μέχρι ἐσχάτων τὰς σαύρας, τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ζῷα, ἅτινα τόσον εὐχερῶς ἐξημεροῦνται, ἐν τοῖς θερμότεροις κλίμασι τῆς Εὐρώπης ἐπισκεπτόνται τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ὀπισθεν ἐκάστου λίθου καὶ ἐκάστης βράχμης τοῦ τῶν ἐρειπίων προεκβάλλουσι τὴν ἀκρωμένην κεφαλὴν των, ὡς ὅλος διόλου ἀφώνους. Αἱ κοιναὶ σαῦραι, ὡς καὶ οἱ γέκο τῶν νατίων κλιμάτων, οἵτινες ἐκπέμποσι φωνὴν τινα λιαν ὁμοιάζουσαν πρὸς τὸ γέγκη καὶ ἐκτὸς τῶν κροκοδείλων ἐνομίζοντο μέχρι τοῦ νῦν ὡς αἱ μόναι καλλίφωνοι σαῦραι, ἔχουσι λεπτὴν γλωττίδα, δι' ἧς ἂν καὶ σπανίως, ἐν τούτοις κατὰ τινὰς περιστάσεις ἐκπέμποσι τὴν μικρὰν αὐτῶν φωνήν. Πρὸ τινος ἀγγλοῦ τις φυσιοδίφης, ὀνόματι F. P. Pascoe ἔγραψεν, ὅτι ἐν ταῖς νομαῖς καὶ τοῖς ἀγροῖς τοῦ Αἰακίου εἶχε πολλὰκις ἀκούσει ἰδιορρυθμὸν φωνάς, δις ἢ τρίς μετὰ βραχεῖαν διακοπὴν ἐπαναλαμβάνουμένην κραυγὴν ὁμοίαν πρὸς τὸ τή-τρίτ, ἣν κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ἐκ τέττιγος προερχομένην ἕως ὅτου ἐπέισθη, ὅτι ἀνήκεν εἰς μικρὰς σαύρας. Ἄλλος τις πάλιν παρατηρητής, εἶπε τὰ αὐτὰ περὶ τινος μικρᾶς σαύρας ἐπὶ τῆς νήσου ἁγίας Ἐλένης. Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξον, ἂν τὸ γεγονός τοῦτο ἔχῃ σχέσηιν τινα πρὸς τὴν κοινῶς ἐπικρατούσαν γνώμην, ἣν καὶ ἅπαντες οἱ παρατηρηταὶ ἐπικυροῦσιν, ὅτι αἱ εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Εὐρώπης πολυπληθεῖς μικραὶ σαῦραι μετὰ προσοχῆς ἀκροῦνται, ἐὰν τις ἐγγὺς αὐτῶν ἐκπέμψῃ συριγμόν. Βέλγος τις φυσιοδίφης δὲ Selys-Longchamps, ὁ ὁποῖος πρὸ τινος χρόνου ἠσχολεῖτο συλλαμβάνων τοιαύτας σαύρας ἐν τοῖς περιγώροις τοῦ Τουρίνου, βεβαίως ὅτι ὁσάκις ἐσύριζε μελωδίαν τινὰ, ἀντὶ νὰ τρέπωνται εἰς φυγὴν ἤρχοντο πλησιέστερον αὐτοῦ. Ἦτον ἄρα γε τοῦτο ἀπλῆ μόνον περιέργεια ἢ μήπως ἔχουσι μετ' εὐαρεσκείας τὸν συριγμόν; — Ἄλλος πάλιν σοφός, ὁ καθηγητὴς Leidig ἐν Βόννῃ, λέγει ὅτι κατὰ τὴν μαρτυρίαν προσεκτικῶς τινος παρατηρητοῦ ζῶον αἱ σαῦραι τοῦ Βελγίου δεκνύουσιν ἰδιαιτέραν τινὰ κλίσην ν' ἀκροῶνται τῆς μουσικῆς κατὰ τινος τοῦ ἔτους ὥρας· π. χ. αὐτὸς ὁσάκις ἤθελε νὰ προσελκύσῃ περὶ ἑαυτὸν τὰς ἐν ταῖς ἀμπέλοις πολυαριθμὸν σαύρας, ἐσύριζε διὰ τῆς ὀπῆς κλειδίου μελωδίαν οἰανδήτινα. Ὅλα ταῦτα ἐνθυμίζουσιν ἡμῖν τοὺς ἐν Ἀνατολῇ μάγους τῶν ὄψεων, οἵτινες, καθ' ἃ λέγεται, αὐλοῦντες διὰ τινος ἰδιορρυθμοῦ ὄργανου, προσελκύουσι πρὸς ἑαυτοὺς ὅλους τοὺς ὄφεις περιβάλου τινὸς καὶ συλλαμβάνουσιν αὐτούς. Ὅπως

δήποτε λιαν περιέργων καὶ διδακτικῶν ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν ἐγίνοντο περισσότεραι καὶ ἀκριβέστεραι ἐρευναι περὶ τῆς πρὸς τὴν μουσικὴν ἀγάπης τῶν σαυρῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐρπετῶν.

Τὸ κάρδαμον ὡς καθαρτικὸν τῶν νεφρῶν μέσον. — Νεωστὶ γηραιὸς τις ἡμῶν φίλος μᾶς διηγῆθη τὰ ἑξῆς. Ἐκάστον ἔαρ παραγγέλλω νὰ μοι συλλέξωσι κάρδαμα. Τὸ μικρὸν τοῦτο φυτὸν εὐρίσκεται ἐγγὺς ὄλων σχεδὸν τῶν πηγῶν καὶ τῶν τάφρων. Ἐκ τῶν συλλεγέντων λοιπὸν μασσά καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἅμα τῇ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγέρσει, πρὶν ἢ εἶτι φάγω ἢ πῖω τι, καὶ κατόπιν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα. Καὶ τὸν μὲν χυμὸν καταπίνω ἀδιακόπως, τὸ δὲ μασσηθὲν κάρδαμον ἀποπτύω πάλιν. Οὐχὶ σπανίως παραγγέλλω νὰ μοι κάμωσιν ἐξ αὐτοῦ σαλάταν, οὐχὶ διάφορον τῆς συνήθους ἐκ θριδάκων (μαρούλιων) σαλάτας, εἰς ἣν δύναται τις ἀζημίως νὰ προσθέσῃ καὶ ὀλίγα γεώμηλα. Μετὰ 10—14 ἡμέρας αἰσθάνομαι κατὰ τὴν οὐρσιν κνισμούς τινες καὶ νυγμούς, σημεῖον ὅτι τὸ κάρδαμον ἐνήργησε. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν οἱ νυγμοὶ οὗτοι ἐλαττοῦνται καὶ βαθμηδὸν παύουσιν ἐντελῶς, τότε δὲ διακόπτω καὶ ἐγὼ τὴν μασσησιν τοῦ καρδάμου. Ἐκ τῶν νεφρῶν μου ἐξῆλθε μῦθος καὶ ἄλλη ποικίλη ἀκαρθασία, αἰσθάνομαι δ' ἐαυτὸν ἐν πληρεστάτῃ εὐεξίᾳ. Τὸ ἀπλούστατον τοῦτο μέσον, ὅπερ κατὰ τὴν ἀνοιξὴν βλοὶ οἱ πάσχοντες, νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔπρεπε νὰ μεταχειρίζωνται, ἔμαθον παρὰ τινος ἀνδράπου, ὅστις πρὸ καιροῦ ἕνεκα βαρυτάτης νόσου τῶν νεφρῶν μέλων νὰ ὑποστῇ ἐγγείρισιν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ ἐνταυθὰ Πανεπιστημίου, ἤκουσε διδάκτορά τινά λέγοντα: „Νὰ ἔρωγε τοῦλάχιστον ὁ χαμένος κάρδαμα πολλά.“ Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπῆλθε τοῦ νοσοκομείου, μὴ ἀνεγχείρις νὰ ὑποστῇ τὴν ἐγγείρισιν, ἔφακε κάρδαμα, ἐθεραπεύθη βαθμηδὸν καὶ ἔζησεν ἀκόμη πολλὰ ἔτη. Οἱ δεδοκιμασμένοι ἰατροὶ ἀποδίδουσιν εἰς τὸ κάρδαμον μόνον τὴν ἰδιότητα, ὅτι ἀφ' ἐνός μὲν εἶνε διουρητικὸν καὶ ἐπομένως δὲν ἐνεργεῖ ἀμέσως ἐπὶ τῶν νεφρῶν ἀλλ' ἐπὶ τῆς οὐροδόχου κύστεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἐξασκεῖ ὠφέλιμον ἐπενέργειαν καὶ ἐπὶ τοῦ δέρματος. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ δὲν δύναμαι νὰ ὑποστηρίξω τοιαύτας θεωρίας, μᾶλλον δ' ἔχω τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ φύσις δὲν ἔχει ἀνάγκην τοιούτων μέσων ὅταν προσπαθῇ τις εὐσυνειδήτως καὶ ἐμφορῶς καθ' ἐκάστην νὰ ἐκπληροῦ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καὶ πρὸ πάντων ν' ἀποφεύγῃ τὰς ἀφορμὰς, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦσι τὴν νόσον.

Εὐρωτιδίαι, λίθιναι φιάλαι καθαρίζονται πρῶτον διὰ θείου. Ἐκτος τούτου δύναται τις νὰ καθάρσῃ αὐτὰς λαμβάνων δι' ἐκάστην τοιαύτην 1 μικρὸν κοχλιάριον πλήρες διαλύσεως χαμαιλέοντος (χημ. ὑπεροξειδίου μαγγανίου καλίου) καὶ ἀναμιγνύει αὐτὸ μετ' ἐνός τετάρτου λίτρας ὕδατος· διὰ τοῦ μίγματος τούτου περιρρέονται αἱ ἔσω παρειαὶ τῆς φιάλης ἐπὶ μίαν ὥραν, κατόπιν δὲ ἀποπλύνονται διὰ τινος ἀραιῆς καὶ θερμῆς διαλύσεως σόδας. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ καθαρισμοῦ εὐρωτιῶντων λιθίνων ἀγγείων πάσχει βεβαίως τροποποιήσεις τινὰς, πάντοτε ὅμως ἀρκούσιν ὀλίγοι κόκκοι ὑπεροξειδίου μαγγανίου καλίου, διαλελυμένου ἐντὸς ζέοντος ὕδατος, ὅπως ἐντὸς ἡμισείας ὥρας καθάρσῳσιν πᾶν λιθινὸν ἀγγεῖον ἀπὸ πάσης δυσκαρέστου ὀσμῆς.

Διατήρησις κρέατος. Νωπὸν κρέας διατηρεῖται ἐξαιρετα καὶ ἐν θερμότητι θέρει, ἐὰν τεθῇ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐντὸς γάλακτος, τοιουτοτρόπως δὲ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον παραβλάπτεται καὶ ἡ καλὴ του γεῦσις.

BIBLIΟΘΗΚΗ.

13. **ΑΙ ΚΟΡΑΙ ΤΟΥ ΠΑΝΔΑΡΕΩ,** λυρικὸν ἐπύλλιον ὑπὸ Σταματίου Δ. Βάλλβη. Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀττικῶν Μουσείων 1885, σελ. 1—48. Ἐξ ὁμηρικῶν τινων στίχων, ἐν ταῖς Παρεκβολαῖς τοῦ Εὐστάθιου διασωθέντων, πηγάζει ὠραία τις παράδοσις, ἣν λιαν ἐπιτυχῶς ἐξεμεταλλεύθη ὁ ἐκπονήσας τὸ σύντομον τοῦτο ἔπος. Τούτου προτύπος ἀκριβῆς ἀναγραφὴ καὶ ἐλεγχος πασῶν τῶν σχετικῶν πηγῶν, ἐπιτάσσονται δὲ δύο λυρικά ποιημάτια.

14. **Spanische Frühlingstage.** Eine Wanderung auf der iberischen Halbinsel von G. von Beaulieu. Leipzig, Verlag von Hoffmann und Ohnstein, 1885. S. VI—344, μετὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ φωτοτυπιῶν. Ἐκ τοῦ πλουσίου τούτου εἰς καλλιτεχνικὸν καὶ περιγραφικὸν ἐξωραϊσμὸν βιβλίου, ἀνήκοντος εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν δημοδῶν παρὰ Γερμανοῖς συγγραμμάτων, δι' ὧν τοσοῦτον ἀποτελεσματικῶς διαδίδονται αἱ γεωγραφικαὶ γνώσεις, παρεθέσαμεν ἐν τῇ παρόντι φυλλάδι τὴν περίφημον Ἀλαμύβραν

τὰς Γρενάδας. Παραπέμπομεν δὲ τοὺς ἐλληνοφώνους μόνον ἐκ τῶν ἡμετέρων Ἀναγνωστῶν εἰς τὸ κεφάλαιον ἐκεῖνο τοῦ *Τελευταίου τῶν Ἀβενσεράγων* τοῦ Σατωβριάνδρου, ὅπερ προσήρησεν ὁ κ. Ε. Α. Ρύϊδης εἰς τὸ τέλος τῆς μεταφράσεως τοῦ *Ὀδοιπορικοῦ*.

15. **ΤΟ ΑΣΤΥ.** Ἐγκαρδίως χαίρειζομεν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ νέου τούτου καλλιτεχνικοῦ φύλλου, ἔχοντος τὰ δύο ταῦτα σπάνια προσόντα, ἥτοι πρωτότυπον ὕλην μετὰ πρωτότυπον εἰκονογραφημάτων, ἀμφοτέρω δὲ κάλλιστα. Οἱ ἀπληστοὶ Ἀναγνώσται τοῦ νεοφανοῦς *Ἀσμοδαίου* μετὰ χαρᾶς ἀναγνωρίζουσι ἐν τῷ ΑΣΤΥΙ τὴν μοναδικὴν ἐκεῖνην καλλιτεχνικὴν γραφίδα, ἥτις δι' ὀλίγων γραμμῶν σατυρίζει τὰ πάντα, οὐνεστῆ δ' ἅμα καὶ τὴν πρωτότυπον ἐλληνικὴν χάριν. Τὸ ΑΣΤΥΙ ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις κατὰ Κυριακὴν, τιμᾶται δὲ καὶ προπληρόνεται διὰ τὸ ἐξωτερικὸν μὲ φράγκα εἰκοσι (20).